

Η Α΄ ΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς τῆς Α΄ ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, 10ης /23ης Φεβρουαρίου 2018, ἐψάλη εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ὁ κανὼν «Ἀνοίξω τό Στόμα μου» καί ἀνεγνώσθη ἡ Α΄ Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας ὑπό τοῦ προεξάρχοντος Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, ψαλλόντων δεξιὰ τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου καί ἀριστερά τοῦ Λαμπαδαρίου κ. Γεωργίου Ἀλβανοῦ καί μετέχοντος εὐλαβοῦς ἐκκλησιάσματος ἐκ μοναχῶν, μοναζουσῶν καί λαϊκῶν, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφianoπούλου.

Μετά τό πέρας τῆς Ἀκολουθίας καί πρό τῆς Ἀπολύσεως, ὁ Μακαριώτατος εὐχόμενος εἰς τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα καλόν καί εὐλογημένον τό στάδιον τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἔχοντα ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τό Χαῖρε. Καί σύν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε ἐξίστατο καί ἵστατο κραυγάζων πρὸς αὐτήν τοιαῦτα. Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρά ἐκλάμψει· Χαῖρε δι' ἧς ἡ ἀρά ἐκλείπει. Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμῶσα ἀφ' ἑνός μέν τό μέγα καί ἱερὸν μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ· ἀφ' ἑτέρου δέ τό πρόσωπον τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, καθιέρωσε τήν ἀκολουθίαν τοῦ «Ἀκαθίστου Ὑμνου» ἢ ὡς εἶναι γνωστήν, «τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Παναγίας», ἡ ὁποία -ἀκολουθία- τελεῖται κατὰ τάς ἑβδομάδας τῆς νηστείας τῆς ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Ὁ σκοπός τῆς νηστείας γενικώτερον καί τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς εἰδικώτερον ἀφορᾷ τόσον εἰς τήν σωματικὴν ὅσον καί εἰς τήν κατεξοχὴν ψυχικὴν εὐεξίαν τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἄτοπον νά μὴν χαιρώμεθα διὰ τήν ὑγιείαν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ νά λυπούμεθα μέ τήν ἐναλλαγὴν τῶν τροφῶν καί νά φαινώμεθα ὅτι χαριζόμεθα εἰς τήν εὐχαρίστησιν τῆς σαρκὸς παρά εἰς τήν ἐπιμέλειαν τῆς ψυχῆς. «Ἄτοπον μὴ χαίρειν ἐπ' ὑγείᾳ ψυχῆς, ἀλλὰ λυπεῖσθαι ἐπὶ βρωμάτων ὑπαλλαγῇ καί πλείονα χάριν φαίνεσθαι διδόντας ἡδονὴν σαρκὸς ἢ ἐπιμελείᾳ ψυχῆς», λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ ὁποῖος ἀποκαλεῖ τήν νηστείαν «φάρμακον ἀμαρτίας ἀναιρετικόν».

Αὐτός Οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός μετὰ τήν βάπτισιν Αὐτοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὠδηγήθη ἀπὸ τό Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τήν ἔρημον, ἔνθα ἐνήστευσε «ἡμέρας τεσσαράκοντα καί νύκτας τεσσαράκοντα», (Ματθ. 4,1-2). Ἐποίησε δέ τοῦτο ἐν ὄψει τοῦ Εὐαγγελικοῦ Αὐτοῦ κηρύγματος τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Καί

βεβαίως τοῦ σταυρικοῦ Αὐτοῦ πάθους, τῆς τριημέρου ταφῆς καί τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστός εἶναι αὐτός, ὁ Ὅποῖος θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά σωθοῦν καί διά τῆς πίστεως νά λάβουν πλήρη γνῶσιν τῆς ἀληθείας. «Ὅς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. Εἷς γάρ θεός, εἷς καί μεσίτης θεοῦ καί ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστός Ἰησοῦς», (Α΄ Τιμ. 2, 4-5), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Οὐδεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δύναται νά ἔλθῃ εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας ἄνευ τῆς ὁμολογίας ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ θεοῦ ὁ ἐκ τῶν οὐρανῶν κατελθών διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν καί σαρκωθείς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου καί ἐνανθρωπήσας.

Μέ ἄλλα λόγια, τό ἱστορικόν πρόσωπον τῆς Παρθένου Μαρίας ἠξιώθη νά γίνῃ Μητέρα τοῦ θεοῦ. Καί ἐγένετο Μητέρα τοῦ θεοῦ καί θεοτόκος, διότι ὁ Μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ, συνελήφθη ὡς ἄνθρωπος εἰς τήν μήτραν αὐτῆς, κυοφορήθηκε εἰς τά σπλάγχνα της καί ἐκρατήθη ὡς βρέφος εἰς τάς ἀγκάλας της καί ἐθήλασε τούς μαστούς αὐτῆς.

Τό μέγα τοῦτο ξένον καί παράδοξον μυστήριον, τοῦ ὁποίου μοναδικός καί ἀψευδῆς μάρτυς εἶναι ἡ ἐκ Ναζαρέτ Παρθένος Μαρία, ἐρμηνεύει θεολογικῶτατα ὁ πνευματοκίνητος συντάκτης τοῦ ὕμνου τούτου, ἀρχομένου μέ τόν χαιρετισμόν τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ τοῦ ἐξ οὐρανοῦ πεμφθέντος εἰπεῖν τῇ θεοτόκῃ «Χαῖρε Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετά σοῦ. Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν», (Λουκ. 1,28).

Ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἡ χαρά τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία ἐξέλαμψε διά τῆς Παρθένου Μαρίας. Καί τοῦτο, διότι ἐκ τῆς εὐλογημένης θεοτόκου Μαρίας ὁ θεός Λόγος ἡμφιάσατο, ἐφόρεσε τό ἀνθρώπινον ἡμῶν φύραμα, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός αὐτῆς Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης. «Ἐκ σοῦ ἡμφιάσατο τό φύραμά μου, ἄφθορε ἄνανδρε, Μητροπάρθενε, θεός ὁ κτίσας τούς αἰῶνας· καί ἤνωσεν ἑαυτῷ τήν τῶν ἀνθρώπων φύσιν».

Ἡ ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας προσληφθεῖσα καί τῷ θεῷ Λόγῳ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ ἐνωθεῖσα ἀνθρωπίνη φύσις ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ εἶναι αὐτή, ἡ ὁποία ἐπέφερε τήν ἐξάλειψιν τῆς ἀρᾶς, δηλονότι τῆς κατάρας τῶν πρωτοπλάστων. Εἶναι αὐτή ἡ ὁποία ἀνεκάλεσε, ἀφ' ἑνός μέν τήν πτῶσιν τοῦ Ἀδάμ, ἀφ' ἑτέρου δέ ἐλύτρωσε τήν Εὐάν ἐκ τῶν δακρύων τῆς λύπης. Διά τοῦτο ὁ μελωδός ἀναφωνεῖ λέγων: «Χαῖρε θεοτόκε Μαρία- δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις». Αὐτή εἶναι «ἡ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως νεουργία, ἣν ὁ Χριστός ἐπετέλεσε» κατά τόν θεοδώρητον Κύρου.

Ἐπειδὴ ὁ σκοπός τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς ἀφορᾷ εἰς τήν ἐν Χριστῷ νεουργίαν ἡμῶν, τουτέστιν εἰς τήν ἀνακαίνισιν ἡμῶν διά τῆς μετανοίας, διά τοῦτο προβάλλεται κατά τήν διάρκειαν τῆς ἀγίας νηστείας τό ὑπερευλογημένον πρόσωπον τῆς ἀειπαρθένου θεοτόκου Μαρίας, διά τῆς ὁποίας ἐνεουργήθη καί ἀνεκαινίσθη ἡ κτίσις καί ἡ ἀνθρωπίνη ἡμῶν φύσις. «Ὡστε εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις· τά ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε τά πάντα καινά», (Β' Κορ. 5,17). Κάθε ἕνας, δηλαδή, πού εἶναι ἐνωμένος μέ τόν Χριστόν εἶναι νέον δημιούργημα. Ἡ ἀρχαία κατάστασις, τήν ὁποίαν εἶχε δημιουργήσει ὁ νόμος καί ἡ ἁμαρτία ἐπέρασεν. Ἰδοὺ ἔχουν γίνῃ ὅλα νέα, κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος (Β' Κορ. 5,17).

Ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου, μᾶς καλεῖ νά προετοιμάσωμεν ἑαυτούς διά

τῆς νηστείας, ἡ ὁποία εἶναι τό ἀναιρετικόν φάρμακον τῆς ἁμαρτίας, ἀλλά καί διὰ τῆς μετανοίας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ δύναμις τῆς σωτηρίας. Κατά δέ τόν ὅσιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος, μετάνοια σημαίνει θυγατέρα τῆς ἐλπίδος καί ἀποκήρυξιν τῆς ἀπελπισίας. «Μετάνοιά ἐστὶ, θυγάτηρ ἐλπίδος καί ἄρνησις ἀνελπιστίας». Προετοιμάσωμεν λοιπόν ἑαυτοὺς ἀγαπητοί μου, ἵνα ἀξιωθῶμεν ἐορτάσαι τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, καί σὺν Αὐτῷ τὴν ἐκ τῆς ἁμαρτίας συνανάστασιν ἡμῶν. «Καί γάρ τό Πάσχα ἡμῶν ἐτύθη Χριστός», λέγει ὁ μέγας Παῦλος, (Α΄ Κορ. 5,7).

Παρακαλέσωμεν τὴν Παναγίαν Θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ καί μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Θεοτόκε, ἡ ἐλπίς καί προστασία τῶν σέ ὑμνούντων, ἄρον ἀπ' ἐμοῦ τόν κλοιόν τόν βαρύν, τόν τῆς ἁμαρτίας· καί ὡς Δέσποινα ἀγνή μετανοοῦντα δέξαι με». Ἀμήν. Καλή καί εὐλογημένη Τεσσαρακοστή καί καλόν Πάσχα».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"
returns="included" maximum_entity_count="500"]